

RIKSDAGENS SVAR 129/2003 rd

Regeringens proposition med förslag till ändring av lagstiftningen om allmän produktsäkerhet

Ärende

Regeringen har till riksdagen överlämnat sin proposition med förslag till ändring av lagstiftningen om allmän produktsäkerhet (RP 127/2003 rd).

Beredning i utskott

Ekonomiutskottet har i ärendet lämnat sitt betänkande (EkUB 10/2003 rd).

Beslut

Riksdagen har antagit följande lagar:

Lag

om konsumtionsvarors och konsumenttjänsters säkerhet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

Allmänna bestämmelser

1 §

Denna lag gäller konsumtionsvaror som en näringsidkare tillverkar, saluför, säljer eller annars i samband med sin näringsverksamhet överlåter, importerar, exporterar eller transporterar genom landet samt konsumenttjänster som tillhandahålls, utförs, saluförs, säljs eller på annat sätt överläts.

Med *konsumtionsvaror* avses i denna lag sådana varor och med *konsumenttjänster* sådana tjänster som är avsedda att användas för eller som i väsentlig omfattning används för enskild konsumtion.

Med *näringsidkare* avses i denna lag en fysisk person eller en enskild eller offentlig juridisk person som i syfte att få inkomst eller annan ekonomisk nytta yrkesmässigt tillverkar, utför, saluför, tillhandahåller, säljer eller på annat sätt i samband med sin näringsverksamhet över-

låter konsumtionsvaror och konsumenttjänster, samt med *annan tjänsteleverantör* en enskild eller offentlig juridisk person som i samband med annan verksamhet än näringsverksamhet överlåter konsumtionsvaror eller konsumenttjänster för att användas av personer som kan jämföras med konsumenter. Med annan tjänsteleverantör avses dock inte i denna lag en allmännyttig förening till den del den tillhandahåller sina medlemmar tjänster i annan verksamhet än näringsverksamhet.

2 §

Lagen tillämpas på konsumtionsvaror och konsumenttjänster till den del det inte i annan lagstiftning föreskrivs att minst samma säkerhetsnivå skall uppnås när det gäller förebyggande av sådana faror för hälsa och egendom som varorna och tjänsterna medför.

Näringsidkarnas och andra tjänsteleverantörers skyldigheter

3 §

Näringsidkare och andra tjänsteleverantörer som avses i 1 § skall med iakttagande av sådan omsorg och yrkesskicklighet som betingas av omständigheterna säkerställa att konsumtionsvaran eller konsumenttjänsten inte medför fara för hälsa eller egendom i fråga om konsumenter eller personer som kan jämföras med konsumenter eller andra som berörs av tjänsten. Näringsidkare och andra tjänsteleverantörer skall ha tillräckliga och korrekta uppgifter om konsumtionsvarorna eller konsumenttjänsterna samt om de risker som är förenade med dessa.

4 §

Om en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör får kännedom om eller med stöd av sin yrkesskicklighet och utgående från de uppgifter som han förfogar över borde kunna sluta sig till att en konsumtionsvara eller konsumenttjänst medför fara för hälsa eller egendom i fråga om konsumenter, personer som kan jämföras med konsumenter eller andra som berörs av tjänsten, skall han omedelbart underrätta tillsynsmyndigheten om saken. Näringsidkaren eller tjänsteleverantören skall samtidigt uppge vilka åtgärder som han redan har vidtagit med tanke på faran.

Näringsidkare och andra tjänsteleverantörer skall samarbeta med tillsynsmyndigheten för att avvärja faran när myndigheten ber om det.

5 §

Näringsidkare och andra tjänsteleverantörer skall i sin marknadsföring lämna konsumenter och personer som är jämförbara med konsumenter de uppgifter som behövs för att dessa skall kunna bedöma de faror som är förenade med konsumtionsvaror och konsumenttjänster. Näringsidkarna och tjänsteleverantörerna skall också säkerställa att uppgifterna lämnas till konsumenterna och personer som kan jämföras med konsumenter i en för dessa begriplig form. Tillsynsmyndigheten kan kräva att näringsidkare och andra tjänsteleverantörer på ett lämpligt

sätt förser konsumenterna med bruksanvisningar, instruktioner, varningar och andra uppgifter som behövs med tanke på avvärjande eller förebyggande av faror som är förenade med en vara eller tjänst.

Närmare bestämmelser om lämnande av behövliga uppgifter om konsumtionsvaror och konsumenttjänster till konsumenter och personer som kan jämföras med konsumenter kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

Farliga och säkra konsumtionsvaror och konsumenttjänster

6 §

En konsumtionsvara skall anses vara farlig för hälsan om den kan orsaka skada, förgiftning, sjukdom eller annan risk för hälsan på grund av ett fel eller en brist i sin konstruktion eller sammansättning eller på grund av att osanna, vilseledande eller bristfälliga uppgifter lämnats om varan. En konsumenttjänst skall anses vara farlig för hälsan om den kan orsaka skada, förgiftning, sjukdom eller annan risk för hälsan på grund av ett fel eller en brist i anslutning till dess utförande eller på grund av ett fel eller en brist i konstruktionen eller sammansättningen hos en vara som används i samband med tjänsten eller på grund av att osanna, vilseledande eller bristfälliga uppgifter lämnats om tjänsten.

En konsumtionsvara skall anses vara farlig för egendom om den på grund av omständigheter som nämns i 1 mom. kan skada andra föremål eller annan egendom. En konsumenttjänst skall anses vara farlig för egendom om den på grund av omständigheter som nämns i 1 mom. kan skada egendom.

En konsumtionsvara eller konsumenttjänst som inte är farlig på det sätt som avses i 1 och 2 mom. anses vara säker.

Grunderna för bedömning av överensstämmelse

7 §

En konsumtionsvara eller konsumenttjänst skall inte anses vara farlig för hälsa eller egendom till den del den överensstämmer med sådana harmoniserade standarder till vilka hänvis-

ningar offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, om inte något annat följer av 3 mom.

När en konsumtionsvaras eller konsumenttjänsts farlighet bedöms kan dessutom hänsyn tas till

1) andra standarder än sådana internationella eller nationella standarder om säkerhetsfrågor som avses i 1 mom.,

2) riktlinjer för bedömning av produktsäkerhet som fastställs i rekommendationer från Europeiska gemenskapernas kommission,

3) anvisningar och rekommendationer som tillsynsmyndigheterna givit,

4) gällande uppförandekoder för produktsäkerhet,

5) den aktuella vetenskapliga och tekniska utvecklingsnivån.

Även om en konsumtionsvara eller konsumenttjänst skulle uppfylla de kriterier enligt 1 och 2 mom. som används vid bedömningen av överensstämmelse, kan tillsynsmyndigheten meddela ett förbud eller åläggande som avses i 22—30 §, om det visar sig att varan eller tjänsten i fråga trots det medför fara för hälsa eller egendom.

Tillsynsmyndigheter

8 §

Konsumentverket utövar tillsyn över efterlevnaden av denna lag och de bestämmelser och beslut som har utfärdats med stöd av den samt planerar, styr och utvecklar övervakningen. Konsumentverket skall också lämna de underrättelser till Europeiska gemenskapernas kommission som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet.

I fråga om underrättelser till Europeiska gemenskapernas kommission angående åtgärder för att begränsa utsläppande på marknaden, saluföring och användning av produkter som medför allvarlig risk föreskrivs särskilt.

9 §

Tullverket utövar tillsyn över efterlevnaden av denna lag och de bestämmelser och beslut

som har utfärdats med stöd av den när det gäller import, export och transport genom landet av konsumtionsvaror eller varor som används i samband med konsumenttjänster, samt planerar och styr övervakningen.

10 §

Länsstyrelsen skall inom länet övervaka att denna lag och de bestämmelser och beslut som har utfärdats med stöd av den följs samt styra övervakningen.

11 §

Kommunen skall inom sitt område övervaka att denna lag och de bestämmelser och beslut som har utfärdats med stöd av den följs. I kommunen sköts dessa uppgifter av en nämnd eller något annat kollegialt organ som kommunen utser (*kommunal tillsynsmyndighet*). Fullmäktige kan ge nämnden eller organet rätt att delegera behörighet till en underlydande tjänsteinnehavare eller sektion, varvid dessa kan meddela ett förbud enligt 23 och 24 §.

En kommun kan med en annan kommun eller en samkommun komma överens om att en uppgift som enligt denna lag skall skötas av kommunen eller dess myndighet och där behörighet kan delegeras till en tjänsteinnehavare, anförtros en annan kommuns eller samkommuns tjänsteinnehavare som sköter uppgiften under tjänsteansvar. En samkommun kan ingå ett avtal som avses ovan med en annan samkommun, om medlemskommunerna i samkommunen gett sitt samtycke.

12 §

En myndighet som med stöd av annan lagstiftning utövar tillsyn över säkerheten hos sådana konsumtionsvaror och konsumenttjänster som enligt 2 § inte omfattas av denna lag, skall vid sin övervakning iaktta de bestämmelser i denna lag som gäller näringsidkarnas skyldigheter samt tillsynsmyndigheternas befogenheter och rättigheter, om inte den lagstiftning som avses ovan innehåller sådana bestämmelser genom vilka minst samma säkerhetsnivå skall uppnås.

Tillsynsmyndigheternas skyldigheter och befogenheter

13 §

Tillsynsmyndigheterna skall sköta sina uppgifter så effektivt och ändamålsenligt som möjligt. Om omständigheterna det fordrar skall en prioritering av uppgifterna göras.

14 §

För styrning och samordning av verkställandet av tillsynen över efterlevnaden av denna lag utarbetar Konsumentverket ett riksomfattande övervakningsprogram. I programmet skall definieras de kontroller som skall utföras och kontrollfrekvenser i fråga om olika typer av kontrollobjekt samt presenteras en riksomfattande provtagningsplan. I programmet skall också fastställas grunderna för riskanalys i fråga om olika typer av kontrollobjekt samt metoderna för uppföljning av genomförandet av programmet.

Närmare bestämmelser om det riksomfattande övervakningsprogrammet och dess innehåll kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

Det riksomfattande övervakningsprogrammet enligt denna lag utgör en del av ett riksomfattande program för övervakning av miljö- och hälsoskydd som omfattar också de riksomfattande övervakningsprogram om vilka det föreskrivs i andra lagar om miljö- och hälsoskydd.

15 §

För tillsynen över konsumtionsvarorna och konsumenttjänsterna skall kommunen göra upp en tillsynsplan så att tillsynen är av hög kvalitet, sker regelbundet och förebygger risker som är förenade med konsumtionsvaror och konsumenttjänster. I tillsynsplanen skall definieras åtminstone vilka kontroller som skall utföras, kontrollfrekvens i fråga om olika kontrollobjekt, och den skall innehålla en provtagningsplan samt en bedömning av hur tillsynsplanen kommer att förverkligas.

I den kommunala tillsynsplanen skall hänsyn tas till det riksomfattande övervakningsprogram som Konsumentverket utarbetat. En översyn av

tillsynsplanen skall göras vart tredje år och även annars då detta anses nödvändigt.

Närmare bestämmelser om innehållet i tillsynsplanen utfärdas genom förordning av statsrådet. Detta omfattar definitionen av de kontroller som ingår i tillsynsplanen, en bedömning av kontrollfrekvensen i fråga om olika kontrollobjekt, en provtagningsplan samt en bedömning av hur tillsynsplanerna kommer att förverkligas.

16 §

Näringsidkare och andra tjänsteleverantörer skall inom den tid som tillsynsmyndigheten bestämmer lämna myndigheten de uppgifter som behövs för tillsynen över efterlevnaden av lagen, särskilt till den del uppgifterna är nödvändiga för att varor och tjänster skall kunna specificeras och vid behov spåras samt, i den utsträckning det behövs för tillsynen, på myndigheternas begäran visa upp sin bokföring och korrespondens samt sitt lager för granskning samt ge myndigheterna den hjälp de härvid behöver.

Närmare bestämmelser om lämnandet av sådana uppgifter om konsumtionsvaror och konsumenttjänster som är nödvändiga för tillsynsmyndigheterna kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

17 §

En tillsynsmyndighet har rätt att få tillträde till ett område eller till en lokal eller annat utrymme, om detta behövs med tanke på den övervakning som avses i denna lag, samt att där utföra inspektioner och vidta andra åtgärder som övervakningen kräver. Tillsynsåtgärderna får dock utsträckas till sådana utrymmen som är avsedda för boende endast om det finns skäl att misstänka att någon har begått ett hälsobrott som avses i 44 kap. 1 § strafflagen (39/1889).

18 §

En tillsynsmyndighet har rätt att ta prov på konsumtionsvaror och konsumenttjänster, om detta behövs med tanke på tillsynen över efterlevnaden av denna lag eller de bestämmelser som har utfärdats med stöd av den. Tillsynsmyndigheten kan anlita en utomstående sakkunnig

vid provtagningen och provanalysen samt bedömningen av risker.

Om en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör kräver det, skall prov som avses i 1 mom. ersättas enligt gängse pris, om det inte framgår att konsumtionsvaran eller konsumenttjänsten inte uppfyller kraven i denna lag eller de bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Tas avgift ut för ett prov eller en undersökning av det i enlighet med vad som föreskrivs särskilt, behöver dock ingen ersättning betalas för provet.

Om en konsumtionsvara eller konsumenttjänst inte uppfyller kraven i denna lag eller de bestämmelser som har utfärdats med stöd av den, får tillsynsmyndigheten ålägga en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör att ersätta kostnaderna för anskaffning, provtagning och undersökning av konsumtionsvaran eller konsumenttjänsten.

I fråga om provtagning gäller vad som i 17 § bestäms om utsträckande av tillsynsåtgärderna till utrymmen som är avsedda för boende.

19 §

Utomstående sakkunniga som utför undersökningar och utredningar för myndighetstillsyn enligt denna lag skall ha den sakkunskap och kompetens som behövs för undersökningarna och utredningarna. På sådana utomstående sakkunniga tillämpas vad som i förvaltningslagen (434/2003) bestäms om jäv för tjänsteman.

Ett laboratorium som för myndigheter utför undersökningar enligt denna lag och med stöd av den utfärdade bestämmelser skall ha den sakkunskap och övriga beredskap som behövs för undersökningarna. Laboratoriet skall ha ett lämpligt kvalitetssäkringssystem och det skall kunna påvisa tillförlitligheten hos de bestämmelser det har gjort.

Genom förordning av handels- och industriministeriet kan vid behov utfärdas närmare bestämmelser om de utomstående sakkunnigas kompetens som avses i 1 mom. samt om de laboratorier som utför produktsäkerhetsundersökningar.

Tillsynsavgifter

20 §

Kommunen tar hos näringsidkare och andra tjänsteleverantörer ut en avgift enligt en av kommunen godkänd taxa för de inspektioner som utförs enligt den i 15 § avsedda tillsynsplanen. Kommunen skall bestämma avgifterna för sina prestationer så att avgiften högst motsvarar kostnaderna för utförandet av prestationen.

21 §

De avgifter som avses i denna lag får drivas in utan dom eller beslut på det sätt som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsköningsväg (367/1961).

Tillsynsmetoder

22 §

Om den fara för hälsa eller egendom som är förenad med en konsumtionsvara eller konsumenttjänst på ett effektivt sätt kan avvärjas eller förebyggas eller dess omfattning avsevärt minskas genom korrigerings-, rättelse- eller informationsåtgärder, kan tillsynsmyndigheten bestämma att en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör skall vidta dylika åtgärder inom en tid som tillsynsmyndigheten utsätter och på det sätt som tillsynsmyndigheten bestämmer.

Tillsynsmyndigheten kan också bestämma att en försummad åtgärd vidtas på den försumliges bekostnad eller att näringsidkarens eller tjänsteleverantörens verksamhet avbryts eller förbjuds.

23 §

Om en konsumtionsvara eller konsumenttjänst är farlig för hälsa eller egendom, kan

1) Konsumentverket eller någon annan myndighet som avses i 12 § förbjuda en näringsidkare att tillverka eller utföra, saluföra, tillhandahålla, sälja eller på annat sätt i samband med näringsverksamhet överlåta den samt förbjuda annan tjänsteleverantör att överlåta den för att användas av personer som kan jämföras med konsumenter; Konsumentverket eller någon annan myndighet som avses i 12 § kan samtidigt ålägga

ga näringsidkaren att på ett effektivt sätt omedelbart dra tillbaka de farliga konsumtionsvarorna från marknaden samt ålägga en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör som tillhandahåller tjänsten i fråga att se till att farliga konsumenttjänster inte i fortsättningen tillhandahålls konsumenter,

2) tullmyndigheterna förbjuda import av en konsumtionsvara eller en vara som används i samband med en konsumenttjänst.

Om en konsumtionsvara eller konsumenttjänst eller de uppgifter som lämnats om dem inte överensstämmer med de bestämmelser som utfärdats med stöd av denna lag, kan även länsstyrelsen eller den kommunala tillsynsmyndigheten meddela ett förbud eller ett åläggande enligt 1 mom. 1 punkten. Tullmyndigheterna kan i sådana fall förbjuda import av en konsumtionsvara eller en vara som används i samband med en konsumenttjänst.

En näringsidkare eller en annan tjänsteleverantör är skyldig att för den tillsynsmyndighet som meddelat ett förbud inom den tid som myndigheten utsatt lägga fram en utredning om hur han har verkställt det åläggande som ansluter sig till förbudet enligt denna paragraf om att dra tillbaka konsumtionsvaran från marknaden eller att se till att farliga konsumenttjänster i fortsättningen inte tillhandahålls konsumenter.

24 §

Om det är uppenbart att en konsumtionsvara eller konsumenttjänst kan orsaka fara för hälsan på det sätt som avses i 6 § 1 mom., kan tillsynsmyndigheten temporärt meddela ett förbud enligt 23 §. Det temporära förbudet är i kraft till dess att slutgiltigt beslut i saken har fattats med stöd av nämnda paragraf. Tillsynsmyndigheten kan meddela ett temporärt förbud samtidigt med ett åläggande om korrigerings- eller rättelseåtgärd enligt 22 § eller bestämma att verksamheten avbryts. Förbudet är då i kraft den tid som satts ut för korrigerings- eller rättelseåtgärden.

I de fall där länsstyrelsen eller den kommunala tillsynsmyndigheten inte enligt 23 § 2 mom. har rätt att meddela förbud enligt 1 mom. i nämnda paragraf, skall den underrätta Konsu-

mentverket om det temporära förbud som den har meddelat enligt 1 mom. i denna paragraf inom 14 dagar från det att förbudet meddelades.

När ett temporärt förbud har meddelats skall frågan om att meddela förbud enligt 23 § avgöras så snart som möjligt.

25 §

Om en konsumtionsvara eller konsumenttjänst kan medföra allvarlig fara för hälsan, kan Konsumentverket och tullmyndigheten förutom att meddela förbud enligt 23 § dessutom förbjuda export eller transport genom landet av konsumtionsvaran eller en vara som används i samband med konsumenttjänsten.

Konsumentverket kan meddela ett förbud enligt 1 mom. även temporärt, om det är uppenbart att konsumtionsvarorna eller de andra varor som avses i momentet kan medföra omedelbar fara för hälsan.

26 §

Om de förbud och ålägganden som nämns i 22—25 § inte kan anses tillräckliga, kan Konsumentverket eller tullmyndigheten eller en i 12 § avsedd annan myndighet bestämma att en vara som en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör har i sin besittning eller en vara som konsumenten har lämnat tillbaka till näringsidkaren med stöd av 27 eller 28 § skall förstöras eller, om detta inte anses ändamålsenligt, besluta om andra åtgärder beträffande varan.

27 §

Då Konsumentverket eller en i 12 § avsedd annan myndighet med stöd av 23 § har meddelat ett förbud beträffande en konsumtionsvara, kan dessa ålägga en näringsidkare att i fråga om sådana konsumtionsvaror som konsumenten redan har i sin besittning vidta åtgärder genom vilka den fara som hänför sig till konsumtionsvaran kan avväjas och konsumentens rättsliga ställning tryggas.

Genom ett åläggande enligt 1 mom. kan näringsidkaren förpliktas att

1) reparera varan så att den fara som föranleds av ett fel eller en brist i dess konstruktion el-

ler sammansättning eller av att osanna, vilseledande eller bristfälliga uppgifter lämnats om varan avvärjs (*reparation*),

2) av konsumenten återta en vara som är farlig på det sätt som avses i 6 § 1 mom., samt i stället ge en likadan eller likartad ofarlig vara (*byte*), eller

3) häva köpet (*hävning av köp*).

Konsumentverket eller en i 12 § avsedd annan myndighet kan meddela ett åläggande enligt 1 mom. även om ett förbud som avses i 23 § inte kan meddelas på grund av att de ifrågavarande konsumtionsvarorna inte längre finns hos näringsidkaren och om det finns vägande skäl att meddela åläggandet.

28 §

Då Konsumentverket eller en i 12 § avsedd annan myndighet med stöd av 23 § har meddelat ett förbud beträffande en konsumenttjänst, kan dessa ålägga en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör att i fråga om sådana konsumenttjänster som konsumenten redan har i sin besittning vidta åtgärder genom vilka den fara som hänför sig till konsumenttjänsten kan avvärjas och konsumentens rättsliga ställning tryggas.

Genom ett åläggande enligt 1 mom. kan en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör förpliktas att

1) rätta till tjänsten i fråga så att den fara som föranleds av ett fel eller en brist i sättet att utföra tjänsten eller i konstruktionen eller sammansättningen hos en vara som används vid utförandet av tjänsten eller av att osanna, vilseledande eller bristfälliga uppgifter lämnats om tjänsten avvärjs (*reparation*), eller

2) häva det avtal som ingåtts om konsumenttjänsten (*hävning av avtal*).

Konsumentverket eller en i 12 § avsedd annan myndighet kan meddela ett åläggande enligt 1 mom. även om ett förbud som avses i 23 § inte kan meddelas på grund av att konsumenttjänsterna i fråga inte längre utförs av näringsidkaren eller tjänsteleverantören och om det finns vägande skäl att meddela åläggandet.

29 §

Utöver vad som bestäms i 27 och 28 § gäller i fråga om rättigheter och skyldigheter för konsumenter samt för näringsidkare eller andra tjänsteleverantörer som sålt varor eller tjänster vad som bestäms i konsumentskyddslagen (38/1978) och köplagen (355/1987) eller med stöd av dem. En konsument är dock berättigad till rättelseåtgärder enligt ett åläggande som avses i 27 och 28 § även om han eller hon inte har gjort någon felanmälan eller inte kan returnera varan eller tjänsten i väsentligen oförändrat eller oförminskat skick.

30 §

Den tillsynsmyndighet som har meddelat ett förbud enligt 23 eller 24 § eller ett åläggande enligt 27 eller 28 § kan förelägga en näringsidkare eller annan tjänsteleverantör att inom den tid och på det sätt som tillsynsmyndigheten bestämmer informera om förbudet eller åläggandet och den risk som är förenad med varan eller tjänsten eller användningen av varan eller tjänsten samt om konsumentens rättigheter. Ett åläggande att lämna information kan meddelas även när ett förbud som avses i 23 § inte kan meddelas på grund av att konsumtionsvarorna i fråga inte längre finns i näringsidkarens besittning eller konsumenttjänsterna i fråga inte längre utförs av näringsidkaren eller tjänsteleverantören, och när det finns vägande skäl att meddela ett åläggande att lämna information.

31 §

Ett förbud eller åläggande som tillsynsmyndigheten har meddelat med stöd av 22—30 § kan förenas med vite, om detta inte av särskilda skäl är obehövligt.

Tillsynsmyndigheten kan förena lämnandet av uppgifter enligt 5 § samt den skyldighet att lämna uppgifter och visa upp handlingar som anges i 16 § med vite.

Vite som avses i 1 och 2 mom. döms ut av förvaltningsdomstolen.

Handräckning

32 §

Polisen skall lämna tillsynsmyndigheterna handräckning vid utförandet av uppgifter som föreskrivs i denna lag eller med stöd av den.

Utlämnande av sekretessbelagda uppgifter

33 §

Den som vid fullgörande av en uppgift som avses i denna lag har tagit del av uppgifter som omfattas av tystnadsplikt får utan hinder av bestämmelserna om sekretess i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) lämna ut uppgifterna till en tillsynsmyndighet för fullgörande av en övervakningsuppgift samt till åklagar- och polismyndigheterna för utredning av brott.

Ändringssökande

34 §

Beslut om temporärt förbud enligt 24 § samt beslut om föreläggande av vite enligt 31 § får inte överklagas särskilt genom besvär.

I ett beslut som en kommunal tjänsteinnehavare har fattat med stöd av denna lag får ändring inte sökas genom besvär. Den som är missnöjd med beslutet har rätt att få det prövat av en nämnd eller något annat organ som avses i 11 §. Rättelse av beslutet skall yrkas skriftligen inom 14 dagar från det att den som saken gäller har fått del av beslutet. Till beslutet skall fogas anvisningar om framställande av rättelseyrkande. Rättelseyrkandet skall behandlas utan dröjsmål.

Ändring i ett beslut som en kommunal nämnd eller något annat organ som avses i 11 § har fattat med stöd av denna lag får sökas i den ordning som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996) genom anförande av besvär hos förvaltningsdomstolen inom 30 dagar från delfäendet av beslutet.

I ett kommunalt beslut om en tillsynsplan som avses i 15 § kan ändring sökas med iakttagande av vad som i kommunallagen (365/1995) föreskrivs om ändringssökande. Beslutet om tillsynsplan kan verkställas trots att det överkla-

gats, om inte besvärsmyndigheten bestämmer något annat.

I fråga om ändringssökande gäller i övrigt vad som bestäms i förvaltningsprocesslagen.

35 §

Ett beslut som en tillsynsmyndighet har fattat med stöd av 22—30 § skall iakttas trots att det överklagats, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat.

Straffbestämmelse

36 §

Bestämmelsen om straff för hälsobrott som har begåtts i strid med denna lag eller bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av den finns i 44 kap. 1 § strafflagen.

Den som uppsåtligen eller av grov oaksamhet bryter mot ett förbud eller ett åläggande som avses i 22—30 § skall, om inte strängare straff för gärningen bestäms på något annat ställe i lag, för *produktsäkerhetsförseelse* dömas till böter.

Den som bryter mot ett förbud eller ett åläggande som har meddelats med stöd 22—30 § och som har förenats med vite, kan lämnas obestraftad för samma gärning.

Särskilda bestämmelser

37 §

På verksamhet som kommunen ordnar med stöd av denna lag tillämpas lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992), om inte något annat bestäms genom lag.

38 §

I anslutning till handels- och industriministeriet finns en produktsäkerhetsdelegation.

Delegationen skall följa tillämpningen av och tillsynen över produktsäkerhetslagstiftningen, avge utlåtanden, framlägga förslag och initiativ till utvecklande av lagstiftningen och tillsynen över den samt behandla andra frågor i anslutning till verkställigheten av denna lag samt förbättrandet av konsumtionsvarornas och konsu-

menttjänsternas säkerhet. Delegationen skall även planera åtgärder för upprättande av behövt samarbete med dem som handlägger frågor som rör livsmedelsövervakning, arbetarskydd, räddningsväsende, standardisering, forskning och testning samt andra frågor i anslutning till konsumtionsvarornas och konsumenttjänsternas säkerhet.

39 §

Produktsäkerhetsdelegationen består av en ordförande och en vice ordförande samt högst 18 andra medlemmar, vilka alla förordnas av statsrådet för tre år i sänder. Statsrådet förordnar en personlig suppleant för vice ordföranden och de andra medlemmarna.

Ordföranden, vice ordföranden och sex medlemmar samt deras suppleanter skall vara personer som inte kan anses representera näringsidkarnas eller konsumenternas intressen. Av dem skall minst fyra medlemmar och suppleanterna för dem vara förtrogna med undersöknings- och kontrolluppdrag i anslutning till konsumtionsvarornas säkerhet. Sex medlemmar och deras suppleanter skall förordnas bland personer som är förtrogna med löntagarnas och konsumenternas förhållanden samt sex medlemmar och deras suppleanter bland personer som är förtrogna med näringsidkarnas förhållanden.

Avgår en medlem eller en suppleant under sin mandatperiod, förordnar handels- och industri-

ministeriet, med beaktande av vad som föreskrivs i 2 mom., en ny medlem eller suppleant i hans eller hennes ställe för den återstående mandatperioden.

40 §

Genom förordning av statsrådet kan föreskrivas om de krav som ställs på konsumtionsvaror och konsumenttjänster till skydd för konsumenternas hälsa och egendom.

Ikraftträdande

41 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i 14, 15, 20 och 21 § om tillsynsavgifter träder dock i kraft den 20 .

Genom denna lag upphävs produktsäkerhetslagen av den 12 december 1986 (914/1986) jämte ändringar. När det i någon annan lag hänvisas till produktsäkerhetslagen, skall i stället för produktsäkerhetslagen denna lag tillämpas efter att lagen har trätt i kraft.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Författningar och bestämmelser som utfärdats med stöd av den upphävda produktsäkerhetslagen förblir i kraft till dess annat bestäms med stöd av denna lag.

Lag

om underrättelser till Europeiska gemenskapernas kommission om åtgärder för att begränsa utsläppande på marknaden, saluföring och användning av vissa produkter som medför allvarlig risk

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Denna lag gäller underrättelser om de åtgärder som har vidtagits i Finland i sådana fall då

utsläppandet på marknaden, saluföringen eller användningen av produkter som är avsedda för konsumenterna eller som rimligen kan komma att

användas av konsumenter begränsas på grund av att produkten medför allvarlig risk.

Denna lag tillämpas inte på underrättelser om åtgärder i syfte att begränsa utsläppandet på marknaden, saluföringen eller användningen av livsmedel, läkemedel eller medicintekniska produkter.

2 §

Om Finland vidtar eller beslutar att vidta, rekommendera eller komma överens med näringsidkarna om frivilliga eller obligatoriska åtgärder för att hindra eller inskränka eller knyta speciella villkor till saluföringen eller den eventuella användningen av en produkt i Finland på grund av att produkten medför allvarlig risk, skall Europeiska gemenskapernas kommission omedelbart underrättas om detta.

Om verkningarna av den allvarliga risk som produkten medför inte går utöver eller kan gå utöver Finlands territorium, skall underrättelse enligt 1 mom. sändas endast om åtgärderna omfattar upplysningar som ur produktsäkerhetssynvinkel kan vara av intresse för Europeiska unionens andra medlemsstater.

3 §

Konsumentverket skall sända underrättelserna enligt 2 § till kommissionen. Konsumentverket skall också, enligt artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet, ta emot kommissionens underrättelser om de åtgärder som andra medlemsstater har vidtagit för att begränsa utsläp-

pandet på marknaden, saluföringen eller användningen av produkter som är avsedda för konsumenter eller rimligen kan komma att användas av konsumenter, och vidarebefordra underrättelserna utan dröjsmål till de nationella tillsynsmyndigheter i Finland som är behöriga när det gäller produkterna i fråga.

Den tillsynsmyndighet som vidtar en åtgärd enligt 2 § om vilken Europeiska gemenskapernas kommission skall underrättas, skall utan dröjsmål underrätta Konsumentverket om åtgärden så att verket kan skicka en underrättelse enligt 1 mom. i denna paragraf till kommissionen. Om tillsynsmyndigheten anser att verkningarna av den risk som produkten medför inte kan gå utöver Finlands territorium och att någon underrättelse om åtgärder enligt 2 § således inte behöver sändas till Europeiska gemenskapernas kommission, lämnar den ingen underrättelse till Konsumentverket.

Tillsynsmyndigheten skall utan dröjsmål underrätta Konsumentverket om huruvida åtgärder har vidtagits i Finland med anledning av en underrättelse enligt 1 mom. från kommissionen om åtgärder som har vidtagits av någon annan medlemsstat, och om vilka dessa är.

4 §

Närmare bestämmelser om det förfarande för underrättelser som avses i denna lag kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

5 §

Denna lag träder i kraft den

20 .

Helsingfors den 15 december 2003
